

باز آمد و بولے نگارم ترسانید فریاد من خستہ رسانید ہر گوش ایام جوانی بسر زلفت بتان شد افسوس گذشت با افسوس ہر عمر چو بلبل وی بانفس سر و پر دم گفتم کہ خورم تیرے و امین شوم آن	پہان خیر کے از لب یارم ترسانید فریاد کہ در گوش نگارم ترسانید اقبال سیر رشتہ کارم ترسانید بخت آرزوی دل بکنارم ترسانید کا نام گلہا سے بہارم ترسانید آن کا فر دیوانہ سہارم ترسانید
--	--

غزل ۳۰۶ از دیوان	صد شربت خون داد و خیر و زخم شوق یک جریمے وقت خارم ترسانید	وسط الجود بشر
------------------	--	---------------

بر آب حست یک گل سہاب نیاید و انم کہ لبت بندہ نواز است و لیکن معذوری اگر نیست ولت را اثر مہر تا آمدنت را گل از جنت کم نہ آنکہ شہامین دیوانہ و یار کے و وسہ ہدم از دل نکشاید گرہ گرہ یارم آرسے	و خیر از لبت آید ز مے ناب نیاید آن بہ کہ کس بر سر جلاب نیاید کین معجز علیست ز قصاب نیاید در کلابہ در ویش تو مہتاب نیاید من نالم دیاران مرا خواب نیاید ماتم جو پوہست بحشیم آب نیاید
---	---

غزل ۳۱۱ از دیوان	چشم عیش بود انیکہ کے بر دل خسرو از دست تو تیرے دوسہ پرتاب نیاید	تمنہ ہفت شوق
------------------	--	--------------

باز آن سوار است چشم سیرود ای کاشکے کہ دل خونین من رسد دوسہ پوہی دو اندو کاشد میثوم	و شمع ز کار و کار ز تیر سیرود آن تیر او کہ بر تن چشم سیرود لشکر ہلاک می شود و میر سیرود
--	---

<p>نقاش چین بقیلہ محراب ابرویش من ہیشتم کہ میدد از سرو من نشان ہر ساعت کہ میگنزد وقتش بدل دیوانہ شد و لم روز رفت تو برگرفت حشتم ز رفتی است کہ با جان آدے ماہ و شراب و شاہد و سنی و عا شتی</p>	<p>از سہر تو بہ گردن تصویر میرود این باد مشکبو کہ شبکہ میرود گوئی کہ در درون جان تیر میرود مشکین پیاسے خویش رہ میرود آر بردن ہر آنچہ کہ با شیر میرود کاین صوفیان ہمہ تذویر میرود</p>
<p>غزل ۳۱۱ از دیوان</p>	<p>نزدیک شد ہلاکت خسرو ز دورت در کار او ہنوز یہ تصویر میرود</p>
<p>بت نور سیدہ من ہوس شکار وارد رود آچہ جان بچولان کہ سر سے پیکرود دل من بر روز لفتش جاگیم بہت سنش نتوانش کہ بنیم بہت نامو افوج بر واسے صبا و عالی کہ مرا بچر ویدی برس آجوان رعنا نواز چا سچہ را بند کہ سینہ ام را بگناوت جان برون کن تو کہ شانہ مینا کئے بہر کہ بود ہی اشب</p>	<p>دل صید کردہ بہ ہوز کیے ہزار وارد سر آن سیاہ کردم کہ خچین سوار وارد تو مہاش نیاقل سبحان کہ ہنوز کار وارد چہ خوش ست گل و لکین چہ کتم خار وارد برسانش کر چہ دانم کہ کم ستوار وارد کہ زندی سندی دل پر عیار وارد کہ درون خانہ تو دگر سے چہ کار وارد کہ ہنوز چشم مست است اثر خار وارد</p>
<p>غزل ۳۱۲ از دیوان</p>	<p>چو ابرست خسرو نظری بردمی کن سننے مگو بہندی کہ دل و کار وارد</p>
<p>باز آمدورہ گم شدہ من خبر نداد</p>	<p>زان رو بخاری ز پی این چشم تر نداد</p>

<p>آمد بیمار و تازہ و تر شد گل و صبا نوشوقت ما و کوش گذری تہ ہر طرف من چون زیم کہ ہمچو آن نو بہار سن گفت ہم چو کہہ سیکش دژندہ سیکش دل برو و گر ندانہ جای تکایت ہست دور از دست بکنج فراق تو بندہ ہم تا ویرت میں ست سزا دیدہ را کہ او بگذاشتا بقوط و قاجان و ہم از انکہ</p>	<p>ازان سر و نو جوان خیر سے تازہ تر نداد ہر چند دور مانند مارا جسہ بنداد بودی ز پیران بہ نسیم سحر نداد از یک جواب گشت و جواب و گر نداد کالای خویش را چہ تو انکہ و گر نداد بہما و داستان ترا و در مسہ نداد در راہ عشق تو شہ ماجز جگر نداد تخم بوس کہ کاشتہ بودیم بر نداد</p>
<p>نزل ۳۱۳ از دیوان</p>	<p>آمد بروی آب ہمہ راز ما ز چشم مارا کجاست دیدہ خسرو کہ در نداد</p>
<p>باز عشق تو مرا مژدہ رسوائے داد تخم دور و تو چہ تہا خورم اندر دل شب ایک گویم شکلیا شود و خانہ نشین سنگ بطلعل برویم گل شادوست کہ عشق بودی خون دژ صبا کا ماز و خوشوقتش</p>	<p>فتنہ را عمدہ کار من سیدانی داد کلین خورش بشیر ذوق بہ تنہائی داد دل بیاید کہ تو ان داد شکلیائی داد بر تخم بر زد و پس مژدہ رسوائی داد کہ نشان دل آدا ہ ہر جا لے داد</p>
<p>نزل ۳۱۴ از دیوان</p>	<p>شد بدیوانی زلفت تہاں ہر چہ خدا سے خسرو دل شدہ را بہرہ ز دانائی داد</p>
<p>بیا ز بادہ روشن کہ صبح رو سے نمود شراب در دلم و تو بہ ہم کجاست قبح</p>	<p>کہ در چنین نفسے بی شراب نتوان بود کہ دل شویم از ان تو بہ شراب بود</p>

تقدیم شعر ۹

وسطا لیموۃ شعر

<p>گرفت شعاع شو قم زبر و جہلم سے علاج خویش مکن منافع ای طبیب اینجا بہ بند باز نیاجم کہ زور پنجہ عشق گمان میر کہ کی چون فراق دوست بود</p>	<p>کہ دل تمام مسوز و گرش بریزے زود کہ بر جہایت عاشق و دامدار و سود عنان صبر و سلامت ز دست من برود اگر ہزار جفا آید از رسیہ کبود</p>
---	--

<p>غزل ۳۱۵ از دیوان</p>	<p>از ان سیاہ شود ہر نماز شام جان کہ ز آتش دل حسرت و دگر ان دود</p>	<p>عزۃ الکمال شعر</p>
-------------------------	--	-----------------------

<p>باز عشق آمد و دوا نگیم بیش آمد خرد و صبر سر خویش گرفتند و شدند گفتم انجام داید ل کہ گرفتار شو سے بروہ بودم ز لہجہ پای فلک جان لکن دی بظارہ اورفت رہے بر سر راہ چشم من میر و امرو ز کرا خواہم دید</p>	<p>بر وطم از مگر عمر و زنی نیش آمد ہر صبح آمد بر اس کے دل درویش آمد عاقبت رفت وہاں گفت نیش نیش آمد چہ کہیم تا ز تو جانان قدری بیش آمد یک نظر دید تو باز من زنی خویش آمد مگر آن کافر تا دک زن بدیش آمد</p>
--	--

<p>غزل ۳۱۶ از دیوان</p>	<p>خسروا عشق ہے باز دیوان می بین عقل بگذار کہ او عاقبت اندیش آمد</p>	<p>تہنیتہ شعر</p>
-------------------------	---	-------------------

<p>بزارہ عشق سلامت چگونہ در گنج چو تیر عمرہ کشاید رفیق تیر انداز چو ما در آرزو آستانش قاک شمیم سخن ہمان قدری گو کہ من تو انم نسبت بدیدہ کہ تو با خویش کردہ بد خو سے</p>	<p>زہے محال کہ در عشق جواب خور گنج نہ دوستی بود اندر میان سر گنج عبا رکلیست کہ در زلف آن سپر گنج تک ہمان قدر سے زن کہ در سکر گنج نہ مرو سے بود از مروم و گر گنج</p>
---	---

<p>بچشم مست تو چندین که ناز در عنایت بچه خوش بود اگر از مشرم آفتد گنجید</p>	<p>بچشم مست تو چندین که ناز در عنایت بچه خوش بود اگر از مشرم آفتد گنجید</p>
<p>عزّه الکمال شماره</p>	<p>غزل ۳۱۴ از دیوان پوشش روی از خسرو که تا اضره بهر رخت به چشم و چند آنکه در نظر گنجید</p>
<p>بمراهی او اشک روان من برون آید که ناگه جان من هم با فغان من برون آید هنوز آن زور و استخوان من برون آید مرا بس که سر کوشش نشان من برون آید حدیث دل که شما از فغان من برون آید که زو کجاست ز دوری که جان من برون آید خیالش آشکار از نهان من برون آید که سلطانی ز عالم جهان من برون آید</p>	<p>بگلگشت چمن چون گلستان من برون آید فغان از من برون آید چون گویم تمام او برسم چنانم سوخت بهیر افش که چون در گل فروزم چو در محشریم از خاک بر کس این شادی فسون خواب بندی منستی تا سحر گوئی برون بر از دلم جان را دیار نزدیک خوشم خوان اگر گوید که در دل نسبت کت بر کشید ز نیان مرا گویند هم با تورد و عشقش ز منی دولت</p>
<p>بقیه نعتیه شماره ۱۰</p>	<p>غزل ۳۱۵ از دیوان ز بهر فال اگر خسرو کتاب عشق بکشاید ز اول صفحه غم و آستان من برون آید</p>
<p>خبر سے نہارم از خود خبر سے زیار نامد کہ ز شاخ آرزو پیم بر اسط ز نامد تو ز نعت شور من بین کہ گے بیار نامد بچشم سر و د شادی ز دل فگار نامد چشم خود برون شد کہ بهیچکار نامد کہ بجز راحت دل ز فغان ز آرز نامد</p>	<p>بر ہم با ندر ویدہ کس از ان سوار نامد بچشم اگر چه ز کس تکم سفید ویدہ بہمال صبر عمر سے زود ویدہ آب اوم منم و نواسے ناگہ شب ہجر در قص کرید بشکست قلب ما را صفت کاغذ ان غم سوزہ دل خلق پارہ پارہ تگری ز مالش من</p>

<p>بچہ تبیم این فویدو کہ دورختہ بلا شد بھفا لگو ولم را کہ کجا رسید ایجا بدلم نشست پکیان مزان امی حکیم طعنہ</p>	<p>زرہ تو با صبا ہم قدر سے عیار نامہ بکند بر وقت کہ باختیار نامہ کہ ترا پاسے مسکین خلد ز حنا ز نامہ</p>
--	---

<p>غزل ۳۱۹ از دیوان</p>	<p>تہ کہ پیدہ دست خسرو دل وقتہ با رخاوری چو زرقان آن کو کیے از ہزار نامہ عذۃ الکمال شعرہ</p>
-------------------------	--

<p>بچکار آیدم آن دل کہ نہ در کار تو آید تیس فسوس اگر چرخ لبوز و دلسا گریہ نہما تہ دیوار تو ز بیم کہ گرافتہ انچہ من دیدم ازلان غمزہ ہمیر تو یارب نس سنگ زمان بر سر درویدہ عاشق جان چو بکیرت زلمنی براق تو مرافش</p>	<p>کل دران دیدہ ہزار ان کہ نہ بر خار تو آید لائق سوختن ست انچہ نہ در کار تو آید بر من افتد کہ نہ غیری تہ دیوار تو آید پیش آن غمزہ خونریز جگر خوار تو آید با چنان کو کہ چون بر سر بازار تو آید کہ بدر یوزو لبہا سے مشکر یار تو آید</p>
---	--

<p>غزل ۳۲۰ از دیوان</p>	<p>جان خراست شہما سے تراشیدہ خسرو مانخواہیم کہ این مرغ لنگزار تو آید بقیہ نسیہ شعرہ</p>
-------------------------	---

<p>بت محل نشین من اگر عالم مسید اند جازہ ورہ و آونختہ دل چون جریں تو شتر بانا فرور آوزر مانے محفلش در نے گے و نبال آن محفل طغیلا و دیوان من ہم کجا پر جا ماند جان اگر محل خسرو آورد چون موسم درین دی رویا سیلاب چشم من</p>	<p>کہ می عنید برین دل یار و مہل تندیر اند نغیر و نالہ ماہم باواز جبرس ماند تآب چشم من ترسم شتر در گل فرو ماند نقش لبیک میگویم کہ اوسگ را ہمنوا اند کسے کو ہم سبک و پین ز نامہ ز دست بستار زمین را اگر دیشانی شتر جانیک خواہاند</p>
---	---

دم سرور ای باد لطف کن میر میر دین ویرانه خواهم داد جان از بر سرم	همان سو بر مگر گردی از ان رخسار الفتی بگو ای ساربان بادی سرناقه بگردان
---	---

غزل ۳۲۱ از دیوان خروش اشتر او هست از بار گران که ریزد کاروان دل گران محفل سخنان	غزوه الکمال شعره
---	------------------

بسته کو هر دم دشامهای شکرین بخشه بندیدم که جفا گوید بر بنجم کوست حق من چه باشد که تویی مهر سلطانی بود درون قدش خون بخور و از دل من زوی جگر خون چو سنگ از زمین آن گل بود بر و مشتاقان	به از دشام نبود کربنات و اوبین بتر زخم اگر جامی جفایت آفرین بخشه خدا آن نامسلمان را مگر ایمان دین بخشه نهالی کان ترش مایه ضرورت بر همین بخشه من ز دیده پذیرم هر گل کان نازنین بخشه
--	--

غزل ۳۲۲ از دیوان عجب بخشنده شد چشم خیر و بر سر کوشش که خاک و کند در پوزه و در زمین بخشه	بقیه شعره
---	-----------

بر من کنون که بتوان تیر و قام شه تو خوش نبار خفته که عیشت حلال باد هر مرغ شاو با گل و سر و بوستان ناز و کرشمه که کنی هر دم اسے ایاز در آستانت لاف رسیدن کرار شد گفته نه تمام عشق آرسے این سخن بز نامت عشق تیان دور بر زمان نامی آن آن زید که صوفی بفرق داشت	ای ستم جان در ای که روزم دشام شه مسکین کسیکه خواب عیش پیش حرام شه بچاره بلبلے که گرفتار دام شایع می زبیدت که پیش تو سلطان غلام شه آز که زیر پایسه و در عالم دو گام شه دانی چه شیخومی که فلانی تمام شه آن عاشقی که دور زمانیکه نام شه بر دست سانی چو تو امر و ز نام شه
--	--

<p>بشقیقہ شکرہ</p>	<p>خسر و کہ زلیت با همه خوبان بوسنے انیک بر نیم پاکب عشق تو رام شد</p>	<p>غزل ۲۲۳ اندیوان</p>
<p>وانکسین در لب شیرین لبالب نگریه آن زمان کشش مرنوته در غیب نگریه عالمی دست بر آورده بیار بنگریه سید هفتوسے خون در همه مذمت نگریه نشد از دل اثر ماه بعقرب نگریه همه آفاق پر از عنبر اشوب نگریه ورته ماه مفسخ چه نخب نگریه سر آن حیدر کشان تاسوی مرکب نگریه راست تار و زبر بر شدن شب نگریه بیک نام بیک نوش بیک لب نگریه</p>	<p>بر رخسار همچو مسے طره چون شب نگریه چشم بسته بکشا یو مگر بر رویش پیش محراب دو ایروش که طاقت سین چشمش از هر قره ساخته مشکین قسلی زلف بر همه زده در خانه دل مره پیش گاه انگیزش اشوب ز غبار زلفش چون بدیدند رخسار از بخندان بلند تا سگالی مند از موسے سایه مرکب اوست نور و زمن و چون فتدش حیدر بر آ در گلستان لطافت دو گل نوخیز شش</p>	<p>غزل ۲۲۳ از دیوان</p>
<p>دسایره شکرہ</p>	<p>بندہ خسر و ز در وصف جمالش هر روز نو بود دستر دیوان مرتب نگریه</p>	<p>غزل ۲۲۳ از دیوان</p>
<p>باز جانم را همان آغاز سودا شد که بود فقدن در جانم بد انسان کار فرما شد که بود کانم زبده و نماز رکنی از ما شد که بود آنکه شب بزم مرا دورته پا شد که بود</p>	<p>باز شب فنا و مار اول هانما شد که بود عشق کنت نوشد امیل شغل غم تو کنج باز ما و بت را سجده زین پس آنم اراقت قبول پایمال مرکبم کن دین مگر بر ویت</p>	<p>غزل ۲۲۳ از دیوان</p>
<p></p>	<p>توبه آلوده خسر و کرد کجیندی و باز</p>	<p></p>

غزل ۳۳۵ از دیوان	مشت ایزد را که هم زانگونه رسوا شد که بود تخته پسته شش
<p>بر بام آسمان و شش گر ماه ما بر آید گلگشت او بخوابم بر خاک خود چو میرم چون در خرامش از وی باران ناز بارود گفتم که می بر آید جانم ز هر کجاست من چون زیم که جانم در آرزوی بوی هر شب برابر آید تاله ز جان سنگین ابر سے شور و که بر نقش سپاره را بسوزد شب هر صبح رویت گویم دعا و لیکن از خنجر جنایت خونریز تا بگویت</p>	<p>خورشید کیست باری کو بر ما بر آید کز گور شور خبتان خار عمار بر آید سیلاب فتنه خیر و موج بلا بر آید جانے کہ ماند بے ما بگذارت ما بر آید بر زلفت عنبر نقش هر دم صبا بر آید چون نالشی که شبها از آسیا بر آید دودی که هر شب از ماسوی هوا بر آید عاجات تیره روزان کی زان دعا بر آید هر جا که خاتم افتد مهر گیا بر آید</p>
غزل ۳۳۶ از دیوان	در کو تپو که جانها ذرات خاک باشد بجباره جان خسرو آسما کجا بر آید
<p>باز گل می آید دول در بلا خواهد رفت باز آن سر و خرامان در چمن خواهد گذشت تازه خواهد شد ز سوز بلبلان و غم کمن اینک تنگ میرود آن وز دولما سرباغ تاز مستی بر که خواهد افتاد آن چشم مست جز صبا کس می نبوسد کجا اوزین پس نیست بختی آنکه بایم نیم خور داد شراب</p>	<p>شورشی در جان بسیار مان ما خواهد فنا و ای بسیار با که زان زلف و ما خواهد فنا و آتش هر دم جان میلا خواهد فنا و باز نیکر تازه چند آشنا خواهد فنا و تا که این خون گرفته در بلا خواهد فنا و خاک خواهد گشت در راه صبا خواهد فنا و لیک میترسم که آن جرعه کجا خواهد فنا و</p>

غزل ۳۲۷ از دیوان	چند ازین سودا فاسدگان بتا آید در کنار خسرو و گوهر در دست کدرا خواهد فنا	بقیہ فیہ شعر
بر رخت چون زلفت پر غم بگذرد تا کند خیل خیالت را طلب وصلت آخر یک ششم روزی شود هر دم از تلخی آن شیرین لبم بگذرانے ہر تھے بر دور و من	آہ من زمین ہفت طارم بگذرد بر زخم گریہ و مادم بگذرد روزی آخر این شب غم بگذرد شربتا عیش من از ہسم بگذرد دور و من ترسم کہ ہر ہسم بگذرد	
غزل ۳۲۸ از دیوان	بندہ خسرو را حرم وصل تو آہ اگر ناگشتہ محرم بگذرد	تقدیم شعر
بیانظارہ کن ای دل کہ یار سے آید فراز مرکب ناز و پایوہ در عقبش رسید ناوک من امی نظارگی ز نثار ز مستی ارجم ہر سو سے می رفتہ لیکن چو گرد پا کہ بر آور وہ پاشد از دلہا مرا کہ یاد کند گرت کو سے او بر دم مکن لب و سہی نسبت و رخت قدش	ز بہر برون جان فگار سے آید ہزار سوختہ لبے قرار می آید بہ نید دیدہ گرت جان بکار سے آید ز بہر برون دل ہوشیار سے آید کہ فرق تائیت دم پر بچار سے آید یکے اگر برو و صد ہزار سے آید ز سر و کی گل سو سے بیار سے آید	
غزل ۳۲۹ از دیوان	کون نیال تزار کے چو بلبلان خسرو کہ بہر نال بلبل ہزار سے آید	تقدیم شعر
پسندست آنکہ زلف اندر پس گوشت عالم کرد مفرما عارض خو نیز را اگر خطا شتم گبرو		

چو سبز خویش را خطا تو خواند جای آن باشد
پس از ما بهیست که بنیم مری که شکن برود
دل م سو و کمانت میدود چون تو می بنیم
جیالت مشبیری بنیم اندر دیده گریان
ستم در عهد تو ز انگونه خونین شد که هر عت

که گل زخنده بر خاک و فتنه غمچه شکم گیرد
اگره مفکن به پیشانی که سه وز غره کم گیرد
مگر میخواید از بسیم قیازاه عدم گیرد
اگر چه زوست در آئینه نماید چونم گیرد
اجل به شفاعت آمد و دست ستم گیرد

غزل ۳۳۸ از دیوان

حدیث دیده و دل چون نوبسید کو تو خسرو
که کاغذ تر شود از گریه آتش در قلم گیرد

غزوة الکمال شعره

میآغزه کمان بیرون که هوی در جهان افند
مگر من از سجود آشنانت کشتنی گشتم
پس از مرون بز انان ده تن اندوه پروردم
چنین کان مست غلطان میرو و ده آریب
بم کس در دین من که چون میرو این سکین
بکوش که چه میآلم بدر و اما بدین شادوم
همه کس دوست پیش رو لیکن دوست آرزوان

دل بی خانان ترا آتش اندر خانان افند
هم اینجا کش که تا باری سرم بر آستان افند
نخواهم تا سنگ کوی تر این استخوان افند
مده خصمت که مستی سرم خرابی در جهان افند
مرا این آرزو کور انظر برین حسیان افند
که وقتی تاله ام در گوش آن نامهربان افند
که باو آرزو تو چون روزگاری در میان افند

غزل ۳۳۱ از دیوان

مترس از بیم جان خسرو اگر از عشق می لانی
که باشد سهل عاشق را اگر جانی زیان افند

غزوة الکمال شعر

پس از ما بهیست و دوش از غزوه دیدار خواب آمد
پس از بیداری بسیار دیدم یک شب بید
خوش تر پزوه دیدم بر پیش از گریه پیش میگردد

کسی بر خاستم کاند سر من آفتاب آمد
که هم اول نظاره را حتم افزو و خواب آمد
لبیش خاموش بود و گویند رخ در جواب آمد

<p>عش را سلخ کرد از ناتکی منتاب در شیبها ز شادی گوید گویند و چشم خوش میدیدم روان مردم دیده که بود فعل شبد نیش</p>	<p>اگر چه آفتاب من میان ما بتاب آمد که دیدم روی آن خود شید اندر چشم آب آمد که آن ماه سیرج لیسر در عین مشتتاب آمد</p>
<p>غزل ۳۳۲ از دیوان که ز پر لبت منصور خان کامیاب آمد</p>	<p>نزد کردست اینکه هست آن رود کرد حساش بقیلتیه شعر</p>
<p>پا سے تازار چکے جانب مانگزارو انیکہ ہر بار گزارو قدم و زار کشد پیچ رنجش مبادارچہ ورین ہمارے خود پرواشک بکو در دول باش از آنکہ طاق ابروی بلند تو قوی محرابست</p>	<p>ہم تو ان ز رستین از جا سے بجان نگزارو ہم سکیار ہمان تیغ چسرا نگزارو پیچ روئے قدی جانب مانگزارو آنچه اندر دل ماہست صبا نگزارو کہ درد چشم تو جز خواب قصا نگزارو</p>
<p>غزل ۳۳۳ از دیوان کہ کسی بہتر از وحی بلانہ گزارو</p>	<p>عمرہ گوی گرت کشتن جیسے ہوسست عمرہ لہو شعر</p>
<p>تا سرم باشد تناسے تو اندر سر بود روزگاری زلفت تو با و پریشان روز و شب من خورم خوتایہ بجز تو نیز آدم از آنکہ من بگرمای قیامت خون خورم بر یادوست عشق را پروانہ باید تا بسوزد پیش شمع خوب رویان گر نباشد آب آتش در حنا</p>	<p>پا و شتاب شرم گرم خاک درت فسر بود تا دل بدخوی من ہر دم پریشان ز بود ماجرا بانا ز کان خوتایہ دیگر بود جو سے شیر انرا تا کوششہ کوثر بود خود مگس بسیار یابی ہر کجا شکر بود تا وجود عشقا زان خاک و خاکستر بود</p>
<p>یار اینجا دمن بیچارہ اینجا بفرار</p>	

وسطا الجوز شمر	وہ چہ خوش باشد کہ بر بازوی خنجر بر بود	غزل ۳۳۲ از دیوان
شب چہ والی کہ مرانی تو چہ جان میگنزد کہ زمین دور و مراد اول و جان میگنزد کہ چرا دور اول و جان و گران میگنزد بسکہ دل سوخته زان آب میگنزد جان ہمانست کہ مار از زبان میگنزد اندر ان راہ کہ آن سرور و ان میگنزد	تو کہ روزت بنشاط اول و جان میگنزد تامت رست چو تیرست و عجب تیرست تاوک خنجر تو ام میگنزد و غیرت ہم آب خوش میخورد و خلق ز سیل خنجر نامش از زمین شنواید لعم جان چند خوری دل گم کردہ ہمچو بیستے در خاک	
عزۃ الکمال شمر	سوز جانہاست مبادا کہ رسد در گوشش تا لہا کہ زول خنجر و بزبان میگنزد	غزل ۳۳۵ از دیوان
ہر کہ اول بود تو کار بود نگس شہد ز ہر وار بود تا ندید ہمدان حنا بود این دو ہم کاشکے چہا بود پیش ما مسجدش چہ کار بود در نمازش کجا دستار بود عاشقان از توبہ عسار بود بیجان کے استوار بود	تا ترا چشم جان شکار بود کشت خال لب تو ام آرسے ہر کسے کہ لب تو مینوشد آزمائی کہ سوی اوست و چشم ہر کہ در کوسے شاہ ہران میخورد پارسائے کہ با جوانان کشت مست اگر در غیبت کو عیاش غم مرا سوخت ہر چہ شرح دہم	
یقینتہ شمر	پاسے تو زین پس و سر و سر غم را بید کہ با بیدار بود	غزل ۳۳۶ از دیوان

ترکے و خوروبے کسی کو چسپین بود
 ماییم و خواہاں سے پریشان تمام شب
 ای مست ناز جرعه خود را بروی خاک
 بیغم نہ بر قفا بگوران کہ گاہ مرگ
 پرانیہ کل بود از دست دوست تیغ
 گریبہ کشتن سے مشور و شای قریب
 سانی مرغ از من در سوا سیم از آنکہ
 فریاد عاشقان ہر شب گرو کہ سے تو
 شد جان صد ہزار چو من در سر لبت

بنو و عجب اگر دل او آہن سنب بود
 خوش صحبت آنکہ با چو تونی ہمیشہ بود
 منگن کہ پاسے لغز بزرگان دین بود
 رویم لیسو سے تونہ لیسو سے زمین بود
 وان خون کزو مچہ علم آستین بود
 وان خواب صبح در سر آن ناز زمین بود
 دیوانہ را شراب وہی ہمچسپین بود
 چون بانگ مودت ان کہ بیاس نسین بود
 آسے بلا سے مور و مگس انگبین بود

غزل ۳۳۹ از دیوان

یار چکو نہ خواب کند ترا کہ خسرو
 ہر شب ہزار بار شیش اندر کبین بود

غزۃ الکمال شعر ۱

شما عم خود گفتن با پارچہ خوب آید
 جانان چو در فرمان در کشتن مشتاقان
 میوزم و میگردم گرد و سر تیغ خود
 ہم بار جبار روم ہم جام وفا خوردم
 آنروز کہ جان بدیم در حسرت جہان
 روز یک پس از عمر سے شب روز کند با کن
 من خود کیشتم خود را از دست غمش لیکن
 چون پیش تیان ز اہ تسبیح کسل کردو

اگر کار بران لبہا از ارچہ خوب آید
 پیش نظرش رفتن بر وارچہ خوب آید
 رقاصی پروانہ بر تارچہ خوب آید
 این کار کہ من کردم از پارچہ خوب آید
 بر خاک من آن بیت را از قمارچہ خوب آید
 شب تا سحر پیش گفتارچہ خوب آید
 یارب کہ ہم از دستش این کارچہ خوب آید
 از رشتہ کلبہ پیش ز تارچہ خوب آید

<p>غزل ۳۳۸ از دیوان چون دوست کند بر جان معوی خداوندی در نیکی از حسرت و اقرار چه خوب آید</p>	<p>غزل ۳۳۸ از دیوان ترکے کہ جستجوی دل من جز او بنود وہن کشید از من مسکین لبان گل شمشیر مہرز و ہن بے دل و برید بفریفت مرا البختنا سے و لفریب در حیرت ہم کہ یارب از دیو داین کرم</p>	<p>غزل ۳۳۸ از دیوان چون دوست کند بر جان معوی خداوندی در نیکی از حسرت و اقرار چه خوب آید</p>
<p>غزل ۳۳۹ از دیوان چو دل بجای نباشد چگونه خواب آید کہ گشتہ بنید و بختا شے بفر ماید کہ مال و حسن و جوانی بکس آید بر آمدیدہ بجا رگان نہ بختاید تو جمع باش کہ عمر از دعا بفرز آید بیک نظارہ کہ در ماندہ بیاساید بیارے کہ از تر ویر ہسچ نکشاید کہ مست و عاشق و دیوانہ را ہمین شاید</p>	<p>غزل ۳۳۹ از دیوان چو دل بجای نباشد چگونه خواب آید کہ گشتہ بنید و بختا شے بفر ماید کہ مال و حسن و جوانی بکس آید بر آمدیدہ بجا رگان نہ بختاید تو جمع باش کہ عمر از دعا بفرز آید بیک نظارہ کہ در ماندہ بیاساید بیارے کہ از تر ویر ہسچ نکشاید کہ مست و عاشق و دیوانہ را ہمین شاید</p>	<p>غزل ۳۳۹ از دیوان چو دل بجای نباشد چگونه خواب آید کہ گشتہ بنید و بختا شے بفر ماید کہ مال و حسن و جوانی بکس آید بر آمدیدہ بجا رگان نہ بختاید تو جمع باش کہ عمر از دعا بفرز آید بیک نظارہ کہ در ماندہ بیاساید بیارے کہ از تر ویر ہسچ نکشاید کہ مست و عاشق و دیوانہ را ہمین شاید</p>
<p>غزل ۳۴۰ از دیوان بہ بندگی نرسد چون بساعت حسرت نکش مگر کہ بخون دست تو بیالاید</p>	<p>غزل ۳۴۰ از دیوان بہ بندگی نرسد چون بساعت حسرت نکش مگر کہ بخون دست تو بیالاید</p>	<p>غزل ۳۴۰ از دیوان بہ بندگی نرسد چون بساعت حسرت نکش مگر کہ بخون دست تو بیالاید</p>

<p>جانا گرم و دو تو دیوانہ سازد چیز نیست درین دل که چنین شوم زنی خون من اے دل ز جگر ہم بدہ آہم آنکس کہ بود سوتنگی چشم و چراغش باوہ بیغال آر کہ ماور و کشانیم خاک رہ عشاق نیز تو سرم آرسے</p>	<p>خلفے ہمہ از حال من افسانہ سازد عاقل بستم خود را دیوانہ سازد کین سوخته را شربت بیگانہ سازد جز ترسہ ز خاکستر پروانہ سازد کس از پسے ماساغزو پیمانہ سازد دولت بسر محکبان خانہ سازد</p>
--	---

غزل ۱۳۳ از دیوان	سو دالے بتان از سر خسرو شدنی نیست این مرغ وطن جز کہ بویرانہ سازد	غزۃ الکمال شعر ۹
------------------	---	------------------

<p>چون گاو خرابیدن یارم ز زمین خسرو سرو قد تو خیزش نشست مراد و دل شبیہا کہ کستم نالہ بر یاد قدش از من گوئی کہ صبا خود را برداشت ز جای خود بس کز حسد شمشیرس بہا ر شود ز کس ترسان گذرم سویش کز گوشت ششم او من سوخته عشقم چون دم بندیم آرسے گر تیغ کشد بر من من سر شرم از و سے</p>	<p>پس فتنہ کہ یار ترا اندر دل دین خسرو چہ دل کہ بجا باشد سرویکہ چنین خسرو تاست شلنود سوزن چون باز پسین خسرو چون درنگ سپا نشوخ از خانہ زمین خسرو از شاخ عصا سازد آنکہ ز زمین خسرو یا تیر و کمان ناگہ تر کے ز کین خسرو این سوخته را آخر آتش ہمہ ازین خسرو کز من ہمہ مر آید وز وی ہمہ کین خسرو</p>
---	---

غزل ۱۳۴ از دیوان	گر لعل لبش یا بیزر آکو نہ کزد خسرو کز کار بران لبها صد نقش نگین خسرو	غزۃ الکمال شعر ۱۰
------------------	---	-------------------

چہ کند دل کہ بجانے تو تحمل نکند	کہ اگر جان طلبی بندہ تا مل نکند
---------------------------------	---------------------------------

<p>و اجبست از وین غنچه بدوزند بخار هر کرا چشم بر حسار بنه سرخ شدت کوه عم گشتم و آن میکشتم از هر سویت و میدم سوخت اسیری که سلیکبا بود نگذر و خیل خیال تو ز چشم من اگر</p>	<p>تا در ایام مجالت سخن گل نکند شاید از عیب سیر روی بلبل نکند که میره سوی از آن کوه تحمل نکند در بدرگشت فقیه که تو گل نکند و دیده بر آب ز سنگین دل من گل نکند</p>
--	---

<p>غزل ۳۳۳ از دیوان</p>	<p>کار حسرو بشد از دست تو دانی گفتند تا خیال تو درین کار تعافل نکند</p>	<p>بقیة شعر</p>
-------------------------	--	-----------------

<p>چه پوشی پرده برو که آن پنهان نمی ماند گوای دیده کاندر رو او چیران چو ماندسته بیا و روی تو چندان که سوی ماه می بینم ز چشم کافرت که غمزدنشا میکشد هر سو من فرودش روی جهان گشتم ز عشق تو نه پانید جهان اول بدین خوش میکنم دل را</p>	<p>و کربنی پرده میداری تنی را جان نمی ماند که این دیده کاندر رو او چیران نمی ماند نمی ماند بزین کس و لے چندان نمیمانند بهفت لطفیم تن یک منزل باوان نمیمانند چه شبه عشق دور و شبی بس پنهان نمیمانند که پوسته مزاج آدمی یکسان نمی ماند</p>
--	---

<p>غزل ۳۳۳ از دیوان</p>	<p>کرم کن در حق حسرو که جاویدان نیامی چو میدانی که کس در و هر جاویدان نیامد</p>	<p>تختة شعر</p>
-------------------------	--	-----------------

<p>چند گانه و کرا چشم تو در ناز بماند کعبتینه که بعلطانی از آن چشم مقام خاتم اندر وین انگشت بگیرد ز دوانت روی تو دیدم و خط و دور ساند چشمیت</p>	<p>ای بسا اول که در آن طره طناز بماند ای بسا سیم که از آن چشم و خا باز بماند در و بانفش از کشته انگشت دهن باز بماند ترسم آن دو و بد بسا که نماز بماند</p>
--	--

<p>تا ز کم کن که نکونی کجے دیر نماند</p>	<p>زشت باشد که نکونی رود و تا ز بماند</p>
<p>غزل ۲۳۵ از دیوان</p>	<p>دل خسرو و بچها سوختی و از برون شد پرده دل چو بسوزد ز کجا راز بماند</p>
<p>چمن ز سبز و خطی بر رخ جمیل کشید برنگ و دیو چو سپید است بوستان خود را بتان آفرین از تیکده برون جستند بهار و زره آینه گان باغ تکر نهاد ز بس بهار چون بیالین سر و دید خون زینا گوش پیل مست سحاب سر و گو بیان طبل سحار با دوشاقت بهشت شچمن و خوش کسیکه با خوبان</p>	<p>بباغ سر و روان قامت طول کشید بگو شمای گلستان نبفته نعل کشید که لاله باز بدشت آتش غلیل کشید که فرش دیده تر گس بند پیل کشید جباب از آب روان شیشه ذلیل کشید شب از هلاک کجک بر برون پیل کشید گسے خفیف گرفت و گسے ثقیل کشید دران بهشت شرابی چو سلسیل کشید</p>
<p>غزل ۲۳۶ از دیوان</p>	<p>برون خرام کنون خسروا اگر خواہے قبح برو کے گل و صورت جمیل کشید</p>
<p>چرخ سناختے باشد که یار از در و درون جوانی خاک کردم و زرش روزی گفنت آن بان ای دیده اسم گریه هان ساعت روزی در خود پیش از آن بیوسم و شادوم بدین نوید کشتم و دوست دین خود کی زیم آنم زمین ری خواہی ای رقیب آن ناپشیمان را</p>	<p>بگزار خزان دیده بهار از در و درون کہ آن سر پریشان روزگار از در و درون کہ آن سنگین دل تار توار از در و درون کہ روز عاقبت آن شمسوار از در و درون کہ آن سرست من دیوانه وار از در و درون چو باشم مرده من آن شمسوار از در و درون</p>

وسط البحرۃ شعرا

عزہ اکمل شعرا

بجز آن وقت جانم ده که آسان چون هو از دل غم عشق آمد دست رفت جانم سید به پیر	کسی که بعد چندین انتظار از دور درون آید هنوزم غم نیست غم که عکس از دور درون آید
---	--

غزل ۳۳۳ از دیوان ایرغزو	دلا بهیوده میسوزی سپر ما خولیا چندین که داد آن بخت خسرو را که یار از دور درون آید	بقیه نصیحه شماره ۹
-------------------------	--	--------------------

چون سسر و توارز قبا بر آید با یاد خط تو زنده گرم از قبله و ابرو سے تو هر شب با تو دل ما چو بر نیاید پیش آس که میرودین تو تا چند در انتظار و ایش چنگم که زد دست تو لیس یک لحظه بکار او مشرو شو	آه از من بستلا بر آید گر از گل من گساید آید بس دست که بر و عابر آید بیم است که حبان ما بر آید جان منتظر است تا بر آید مے آسے زود یا بر آید از هر سسر موجود ابر آید تا کار کیے گدا بر آید
--	---

غزل ۳۳۴ از دیوان ایرغزو	خسرو که در آب دیده غرق است ناگاه آشنای بر آید	تخفہ لہنز شماره
-------------------------	--	-----------------

چو آن شوخ شب در دل زار گردد دلگرم گرد آن زلف گرم هر شب شب و روز گردد در آن کوسے جانم مرا گشت و بیداری بخت و مارا طبیسم همان به که سویم نیاید	مرا خواب و دیده چون غار گردد چو روز و سے که اندر شب تار گردد چو با دسے که بر باصم و یوار گردد بوسس هم نیاید که بیدار گردد که ترسم زور و من افکار گردد
--	---

<p>بجو بزار شد با از جان کجاست بار سے اگر فتارم از وطن بدگو کہ یار سب</p>	<p>رہا کن کہ او نیست بزار گر دو بروز بد من گرفتار گر دو</p>
<p>غزل ۳۳۸ از دیوان کہ در دیدنش عقل بیکار گر دو</p>	<p>سپکونہ کند وصفت آن روز خسرو سپکونہ شہ</p>
<p>جھاکن بو کہ این دل باز کرد بر عنائی چنین محرام و سپنہ چو نامست گویم و نالہ برارم نگویم حال خود با کس نخواہم چو مارویم بکشاردی و مگذا چہ جا سے عاقبت باشد دلے کند افسانہ روز بد خویش</p>	<p>و می با بیان من و مساز کرد کہ شہر سے نیم گشت ناز کرد دل و جان ہمہ آواز کرد کہ کس باور و من این باز کرد کہ در ہا سے قیامت باز کرد کہ گرد غمزه عنانہ کرد شبے کہ خسرو ت ہما از کرد</p>
<p>غزل ۳۵۰ از دیوان اگر گر و ترک تیر انداز کرد</p>	<p>اگر آہو چند تک وارد نشاید بغینتہ شہ</p>
<p>چالے گذرت اسی بت چالاک نغبتہ در عرضہ بستان جان سر و قبا پوش گر چہ نہ پاسے تو نخواہد کہ شود فریش خواہم کہ ز سر خیزم دور پاسے تو انتم ہر روز میا پیش من خستہ دلے صبر اسی شوخ مکن لایع کہ خوش کرد ترا عشق</p>	<p>کز ہر طرفے در جگر سے خاک نغبتہ خیزد سے اما چو تو چالاک نغبتہ نور مہ و خورشید ز افلاک نغبتہ جا بناتر چو من عاشق بباک نغبتہ تا این دل بد بخت بنا باک نغبتہ شعلہ ز بے لطف بناتشاک نغبتہ</p>

تحفة ہنس شعرو	خوش میگذری جنبیبر از گریہ خسرو ہشدارکت آہ دل عثمانک نیشتہ	غزل ۳۵۱ از دیوان
---------------	--	------------------

سلام تو میدید و جان ہمد سلام شود ضرورتیست کہ همچون منش غلام شود کہ خواب بر ہمہ کس بعد ازین جام شود بیکہ اشارت ابرو سے تو تمام شود مراجعال تو باید کہ شبیک نام شود یکے دلم چہ کند جانب کدام شود و گردہ از خنک ہا سے بخت خام شود فقیر نہ گنجی کہ بارعام شود	پتو باد صبح و دران سر و خوشترام شود غلام اویم و ہر کس کہ بنیدان صورت بفتو سے خطا او کاتبست میترسم عنایتی کہ ز بے نیم گشت نمرؤ تست جناکتی تو دمن پیش خلق شکر کنم لب و زبان درخت ہر یکے بلائی دلد بچند سوز دل از آہ کار بخت کتم بیانہ غم زدگانم سخوان کہ پیش ملک
--	---

تحفة ہنس شعرو	ببر و خواب از ہمایہ نالہ خسرو بباد مرغ چین پاسے بند وام شود	غزل ۳۵۲ از دیوان
---------------	--	------------------

مردم ز تو خوبتر نیاید ہم تنگ لب شکر نیاید خورشید بلند بر نیاید بارو سے تو در لطف نیاید کز غمزدہ صد دگر نیاید جز ببول بے سپر نیاید گر سر بہ بچشم در نیاید	جانان چو تو لے دگر نیاید ہر تنگ رخت سمن خنیزو روز سے کہ تو بر خیزمی از خواب ہر ماہے اگر چو تو شود ماہ یکدل نرود رشتت زلفت تیرے کہ کشاید اشتیافت با خاک دست رواست مارا
--	---

<p>غزل ۳۸۲ از دیوان</p>	<p>خسرو ز عنت عنان نایب تا مرکب عمر سناید</p>	<p>وسط‌الجزیه شعر</p>
<p>چند دور طمبیت دو که ولم خراب شد وی که کل نهاد و کج است متراب شد سوخته بود دل تو حسن رخ تو شد مزون شوری بخت هست خود نمده و اگر چه میری خست جو من همه غارت افتد گشت تا گر نعم خویش گویت چشم کنی بجا خواب</p>	<p>چند ز دید خون خورم واکه تو غم آب شد در نظری که آمدی خانه که خراب شد سوخته تر شود کتون چون نهرت آفتاب شد چند هنوز این نمک چون حکیم کباب شد بند و طره تو امم زهرن خورد خواب شد قصه ما ز روز بد در خور این جواب شد</p>	<p>دیده دوستان همه عرق خون نایب شد</p>
<p>غزل ۳۸۳ از دیوان</p>	<p>خسرو خسته در وجود گفت شبی بجهلی دیده دوستان همه عرق خون نایب شد</p>	<p>بقیة شعر</p>
<p>چون از نسیم عبیدم زلفت تو بر بوا شود صبوحی که ترک من فتنه خواب بر کند اینم ز نسیم کاینه سے بر در و سے تو حسن تو امم ز کو دکی آفت شهر شد بی سینه خطا منان مکن تا بکنم نظاره در سر گویت از طلب گر چه غلط شود مرا</p>	<p>سنگ بود نه آدمی هر که بسبب ترا شود بسکه نماز مردمان به طرفی قضا شود گر ز مبروم و دیار پس تو بگو کجا شود بج که هست ذره بر کذر و طلا شود پیش که در میان گل سبزه تو گیا شود و عده وصل تو شبی گر غلط و فاش شود</p>	<p>ملق ز بنده هر یک شاد بزمی و غم غموز خسرو خسته میزید گر ز غمش رها شود</p>
<p>غزل ۳۸۵ از دیوان</p>	<p>چند ز بنده هر یک شاد بزمی و غم غموز خسرو خسته میزید گر ز غمش رها شود</p>	<p>تازه شعر</p>
<p>چند که یار یا تنگ کین برون آمد</p>	<p>بخون کسیت که آن نماز زمین برون آمد</p>	<p></p>

<p>خدا سے مرسلانیش کنڈرو چہ آفتست کہ بازان سوار سپدا کرو صد آنفل سمندش بجا کیان نرسید بشرو و کے کہ در آمد بشهر ویدو بد وطم ز پرو و برون او فنا و از پے چشم کلیسیای معانم نشان و ہید کجاست و کان تازو و سروز جان من برین</p>	<p>کہ باز کافر من از کین برون آمد کہ ام سر و زبالا سے زمین برون آمد فقیر گم شدگان از زمین برون آمد ہزار دست دعا از آستین برون آمد چنان ولے چہ کتم چون چنین برون آمد کہ باز این دل گرو زمین برون آمد کہ جان حسن فروشان چنین برون آمد</p>
---	---

<p>غزل ۳۵۶ از دیوان</p>	<p>ہزار درد کمن تازہ کرد بر عشاق ز بسکہ نالہ حسرت و حزن برون آمد</p>	<p>تختہ لہنہ شعر</p>
-------------------------	---	----------------------

<p>چشم مست تو کہ دی بر من بتیاب فنا شردہ تیر بہ پیرا ہن چشمت گولے دل بد ریای خیال تو باز می گیشست شب تیر نشو دم قبلہ ز رویت چہ کنم زلفت تو می نگار و کہ بہ جہنم رویت کار من از بی زلفت تو پس آمد چہ کنم</p>	<p>تو نیکندی از آلودگی خواب فنا تیغ خونگشت کہ در پنج قصاب فنا عاقبت سوی زنج زلفت و بگرداب فنا کہ زای روی تو چشم بد و محراب فنا یارب این شب ز کجا بر سر متاب فنا شام در قفسہ شاگرد رسن تاب فنا</p>
--	--

<p>غزل ۳۵۷ از دیوان</p>	<p>آب حسرت و ہم بر روز زمین از نختہ شد از چو تو مایہ کہ گردید و چو دولاپ فنا</p>	<p>وسطیچہ شعر</p>
-------------------------	---	-------------------

<p>صبر شد دست کا مشب بر بار خواہی آمد بلبل دست جانم تو بیا کہ زندہ مانم</p>	<p>سر من خدا سے راہی کہ سوار خواہی آمد پس از آنکہ من نامم بچہ کار خواہی آمد</p>
--	--

<p>منم آہور سیدہ زخندنگ خوب رویان دل و جان برودہ چشم بد کعبتین زین پس ہمہ غصہ فراق کبشم چنانکہ واسنے منم دولی و آہی وہ تو درون این دل رخ خود بپوش ورتہ رستم سبحان را می تست خورد و نعلتے ہمہ روزی ناموم</p>	<p>ہوس بمریم از تو بیکار خواہے آمد دو جانست داؤاگر تو بقمار خواہے آمد اگر من زنجبت روز سے بکنار خواہے آمد مرو اندرین وہ ایمین کہ نگار خواہے آمد ز حساب ہشتم آخر ہشمار خواہے آمد بخورد این قبح کہ فرزد ایما خواہے آمد</p>
---	--

<p>غزل ۳۵۸ از دیوان</p>	<p>بیک مدن بر روی دل و جان صد چوسرود کہ زید اگر بدنیسان دوسہ بار خواہے آمد</p>	<p>عزۃ الکمال شہرہ</p>
-------------------------	--	------------------------

<p>خوشم کاتب چشم من ہمہ روی زمین گیر ز تیر پایش یارب نگہداری جو آن کا فر از ان افسانہ نامی خوش کہ دل سکویہ از چشمش چو در تاپاک جانم و پیش گفتا کس مسکین چہ بر تابی کشتن آستین جانا کہ من بار سے نشان وہ فتنہ زور گوشہ چشم انکیت گفتم چہ باشد حال من جا یکہ ہمایہ شو و ہوش</p>	<p>میا و اگر دغیر سے واسن آن ناز زمین گیر کہا نازہ کند ز ابرو وہ مروان وین گیر من بخت ترسم کہ خواب و اسپین گیر چہ شیرین جان کند چون پاش اندر اکسین گیر ز خون خویش بزم کسی تر آستین گیر کہ عالم کفر و گمراہی از ان گوشہ نشین گیر چو آئی مست و قاتر بوی مشک با سین گیر</p>
---	--

<p>غزل ۳۵۹ از دیوان</p>	<p>میا و پیش ہر چشمے نیتہ روی تو خسرو روا و اداری کہ آتش در من اندو کسین گیر</p>	<p>تمتہ ہند شہرہ</p>
-------------------------	--	----------------------

<p>خوشم کردی بدنامی توقع پیش میا شد نہ نام تا چسان بہون و و این جان مستی</p>	<p>نیر و آنکہ در شکرت ز بانم پیش میا شد کہ ہر چہ پیش سے بنیم تا پیش میا شد</p>
--	--

بنیازی گویم کہ کہ بسویم باز کن چشے گرازلب شربی نہ ہی کشین ہم ہی اوزم مرا گوئید بر جا وار دل تا کے پریشانی بر ہمین را بیت اندر خانہ میباشد تبر زویم	کسے را گوی کو با ویدہ وقتی پیش میباشد چرا اور کار ما آخر چنین فرزندش میباشد کجا این دل کہ میدارم بجای خوش میباشد کہ بت پوشیدہ در جان من بد پیش میباشد
---	--

غزل ۳۶۰ از دیوان	بغیرت سوخت جان من با دیگران غمزه کہ خسرو را ہمیشہ در جگر این ریش میباشد	وسط الہیۃ شعر
------------------	--	---------------

خون ما بپوش آمد تا جان کہ مے آید زان حال و خط مشکین با جلد بلا ویدم اسی ترک مگو آخر بر دل سکنے اسی دل تو نمی گفنی کانیک ز بی مرون خود نامہ خویش آدرہ از بہر قصاص من سیل ترہ یار ختہ اپنا شتہ شد یار سیا	بیمار بپوش آمد در مان کہ مے آید این آیت رحمت من در شان کہ می آید کہ سو سے تو پر جانم بچان کہ می آید اسباب مہیا کن آن جان کہ مے آید سر خاک رہ قاصد فرمان کہ مے آید کان گرد چشم من تا زان کہ مے آید
--	--

غزل ۳۶۱ از دیوان	خسرو بر پیش باری قرمان شد و گریان ہم تا بار دیگر آن مہمان کہ مے آید	غزۃ الکمان شعر
------------------	--	----------------

خشکین یار مراد برمتا باز آمد آنکہ ہوارہ بجا بود و ستم عادت او بد عا پیش خود آوردش اما عجب است آنمہ مستی و شوخی و بلا انگیز سے چند گاہے ولم از فتنہ امان یافتہ بود	گل بد عہد بہستان وفا باز آمد کرد آہنگ و فا و ز جفا باز آمد در جہان عمر کے کے بد عا باز آمد باز دل جان و دل سوختہ را باز آمد وہ کہ این در دل رفتہ کجا باز آمد
---	--